

Sygn. akt II Cz 492/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Jerzy Dydo

SO Agnieszka Terpiłowska

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2016 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie o kosztach procesu zawarte w pkt. III i IV wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 9 marca 2016r., sygn. akt VIII C 2024/14

postanawia:

I. **oddalić zażalenie;**

II. **zasądzić od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 300 zł kosztów postępowania zażaleniowego.**

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem zawartym w pkt. III wyroku z dnia 9 marca 2016r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 158,35 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych. W pkt IV Sąd nie obciążył powódki kosztami procesu.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd pierwszej instancji wskazał, iż powódka wygrała proces w 6% (przegrała w 94%). Stosując przepis art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał stronie pozwanej uiścić 6 % kosztów sądowych (na które składała się opłata od pozwu - 600 zł, wydatki na biegłych w łącznej kwocie 2.018,36 zł i opłaty administracyjne dla jednostek medycznych - 14,91 zł i 5,94 zł) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w wysokości 158,35 zł. Pozostałą część kosztów sądowych zaliczył na Skarb Państwa. Sąd pierwszej instancji uznał, iż powódka występując z pozwem pozostawała w usprawiedliwionym przekonaniu, że ujawnione u niej niedowidzenie jest następstwem wypadku jakiemu uległa w dniu 9 listopada 2012r. Dodatkowo Sąd wziął pod uwagę ciężką sytuację materialną powódki, w tym okoliczność że jest ona osobą z orzeczonym stopniem niepełnosprawności bez stałego zatrudnienia, podobnie jak jej mąż. W związku z powyższym Sąd nie obciążył powódki kosztami zastępstwa poniesionymi przez stronę pozwaną.

Zażalenie na powyższe postanowienie w zakresie pkt. III i IV złożyła strona pozwana wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia w pkt. III oraz zmianę pkt. IV wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu poprzez zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu w wysokości 2.417 zł i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego według norm prawem przepisanych. Zaskarżonemu postanowieniu skarżąca zarzuciła naruszenie prawa procesowego tj.

1. art. 100 zd. 2 k.p.c. poprzez stosunkowe rozdzielenie kosztów w sytuacji, gdy strona pozwana uległa powódce jedynie w nieznacznej części;

2. art. 102 k.p.c. poprzez jego zastosowanie pomimo braku zaistnienia ku temu stosownych przesłanek tj. szczególnie uzasadnionych okoliczności.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią w art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wyjątek od tej reguły wprowadzony został m.in. w art. 100 k.p.c., w którym wyrażona została zasada kompensaty kosztów procesu. Umożliwia ona sprawiedliwe rozłożenie kosztów pomiędzy stronami w razie częściowego uwzględnienia żądania lub obrony. W ramach tej reguły sąd może orzec o wzajemnym zniesieniu kosztów, stosunkowym ich rozdziale lub obciążeniu jednej ze stron obowiązkiem zwrotu całości kosztów. Wybór ten jednak powinien być podyktowany względami słuszności pozostawionymi uznaniu Sądu.

Wobec częściowego uwzględnienia powództwa rozstrzygnięcie o kosztach procesu w niniejszej sprawie powinno nastąpić przy zastosowaniu art. 100 zd. 1 k.p.c. przez stosunkowe rozdzielenie tych kosztów stosownie do wyniku procesu, o czym prawidłowo orzekł Sąd pierwszej instancji w pkt III zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcie dotyczyło poniesionych w sprawie kosztów sądowych. Powódka wygrała sprawę w 6%, natomiast strona pozwana w 94%. Powódka w sprawie została zwolniona od kosztów sądowych w całości. Zgodnie z treścią art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2015r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. 2014.1025 ze zm.) kosztami sądowymi, których powódka nie miała obowiązku uiścić, należało obciążyć stronę pozwaną przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Skoro zatem strona pozwana przegrała sprawę w 6% to w takim stosunku powinna ponieść koszty sądowe w sprawie, tj. w kwocie 158,35 zł.

Zasadnie Sąd pierwszej instancji, mając na uwadze trudną sytuację materialną w jakiej niewątpliwie powódka się znajduje, nie obciążył jej kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną, pomimo że powódka przegrała proces w zasadzie w znacznej części. Powódka w rozpoznawanej sprawie dochodziła dalszego zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w następstwie wypadku z dnia 9 listopada 2012r. uważając, że przyznana przez stronę pozwaną kwota nie rekompensuje jej cierpienia. Niewątpliwie, subiektywnie powódka mogła być przekonana, że należne jej zadośćuczynienie winno być wyższe, niż to otrzymane od strony pozwanej i to subiektywne przekonanie, co do zasadności zgłoszonego roszczenia było trudne do zweryfikowania przed zakończeniem postępowania dowodowego, które dopiero wykluczyło, aby występujące u powódki dolegliwości miały związek z przedmiotowym wypadkiem. Oceniając zatem całokształt okoliczności rozpoznawanej sprawy, w tym charakter żądania pozwu, przebieg procesu oraz trudną sytuację życiową, zdrowotną i majątkową powódki, nie było podstaw do uwzględnienia zażalenia w zakresie poniesionych przez stronę pozwaną kosztów procesu.

Przepis art. 102 k.p.c. przyznaje sądowi uprawnienie o charakterze dyskrecyjnym i mimo, że zasadność skorzystania z tego uprawnienia może być objęta kontrolą sądu odwoławczego, należy mieć na uwadze, że ewentualna korekta tego orzeczenia o kosztach może być dokonywana tylko wyjątkowo, gdy ocenie przeprowadzonej przez sąd niższej instancji można przypisać cechy dowolności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2013 r., V CZ 103/12, wyd. LEX nr 1341712). Takowej zaś dowolności nie można przypisać orzeczeniu zaskarżonemu przez

stronę powodową, gdyż Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wskazał jakie okoliczności uzasadniały zastosowanie wskazanego wyżej przepisu.

Mając powyższe na uwadze, zażalenie podlegało oddaleniu o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd.1 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 397 § 2 k.p.c. oraz § 10 ust 2 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804).

(...)